

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไถ้เงาะดำ

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไฉ่แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

เพชรพระอุมา เล่ม 32

ตอน ไฉ้งดำ

67

“ผมขอยอมรับผิดชอบทุกประการ ในเรื่องนี้” เขาพูดแหบพร่า

“แต่ก็โปรดเห็นใจผมบ้าง สมมุติว่าผมบอกความจริงทั้งหมดแก่พวกคุณในวันนั้น ก่อนที่จะถึงเวลามันย่อมมาในตอนดึก พวกคุณแน่ใจหรือว่าจะยอมเชื่อผม ในกรณีที่ผมไปพบซากไอ้ผีดิบนั่งแข็งเป็นท่อนไม้อยู่ แล้วชั่วไม่กี่ชั่วโมงมันก็ย้ายตัวเองไปเสียแล้วอย่างลึกลับ ผมไม่มีพยานหลักฐานใดๆที่จะยืนยันในคำบอกเล่าได้เลย ขึ้นบอกร้างแต่จะถูกพวกคุณหัวเราะเยาะเอาเปล่าๆ และหาว่าผมปั้นเรื่องมดเท็จขึ้น อีกประการหนึ่ง ผมไม่ต้องการทำลายขวัญหรือกำลังใจของพวกคุณเลย เชื่อตัวเองว่า ผมพร้อมที่จะแก้ไขสถานการณ์ได้เสมอ แต่ก็โชคร้ายที่ตัวเองต้องมานอนป่วยเสีย มันจึงถือโอกาสย่องเข้ามาตอนนั้น”

ทุกคนในกลุ่มนี้ไปด้วยเหตุผลของเขา ซึ่งกล่าวออกมา
จากใจจริงปราศจากเล่ห์เหลี่ยมใดๆทั้งสิ้น

“ก็น่าเห็นใจนะ ในเหตุผลที่เขาแสดงออกมา”

อเมริกันอาวุโสกล่าวขึ้นรวม ๆ กับฝ่ายของตน แล้วตบไหล่
รพินทร์

“เราจะไม่กล่าวหาหรือต่อว่าอะไรคุณอีก เกี่ยวกับเรื่อง
ที่แล้วมา ที่นี้สำคัญว่าอนาคตต่อไป คุณรู้เห็นหรือรู้สึกนึกคิด
อย่างไร กรุณานำมาบอกเล่าหรือกับเราทุกครั้งได้ไหม อย่า
ปล่อยให้มันเกิดเรื่องร้ายขึ้นเสียก่อน”

“ถ้าพวกคุณแน่ใจว่า พอจะรับฟังได้ ก็ตกลงครับ เพราะ
แต่ละเรื่องของมัน...ล้วนพิลึกๆทั้งนั้น และถ้าผมอธิบายยังไม่ถูก
เพราะตัวเองก็รู้ไปยังไม่ถึง คั่นที่มายังไม่ได้ ก็อย่าได้คาดหวังให้
ผมต้องเดาผิดๆถูกๆก็แล้วกัน หนทางเราข้างหน้าั้น พวกคุณ
ต้องยอมรับสภาพเสียเถิดครับ ว่ามันแสนที่จะเสี่ยงต่ออันตราย
อันจะมาถึงตัวเราในรูปแบบใดล้วนหายยังไม่ถูกทั้งสิ้นเกี่ยวกับ
ความลึกลับของป่าอาถรรพณ์หลงสำรวจ บางขณะ พวกเราทุกคน
จะเหมือนตกอยู่ในอาการฝันร้ายในคืนธาตุวิปริต และเมื่อ

ผ่านพ้นไปได้แล้วก็จะมานั่งถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า สิ่งนั้น
สิ่งนี้คืออะไรมันเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นความจริง หรือว่าประสาท
ของเราได้หลอกหลอนตัวเองไปหรือเปล่า เราต้องควบคุมสติ
ให้ดีและรับรู้กับมันไว้ล่วงหน้า มิฉะนั้น อาจเสียสติวิกลจริตไปได้
สิ่งที่พวกคุณได้พบมาแล้วเหล่านี้ ถ้าเทียบกับสมัยที่ผมเคย
เผชิญมาก่อนมันยังไม่ถึงหนึ่งในร้อย ซึ่งเหตุการณ์เหล่านั้น
เล่าโดยวาจาไม่ได้ ต้องให้มาถึงตัวหรือต้องเห็นกับตาทั้งสอง
ของแต่ละคนเสียก่อน”

เสียงของเขาเนิบๆ แต่ผู้ฟังทุกคนร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ
กัน

“ก็แปลว่า เราทั้งหมดกำลังจะก้าวเข้าไปสู่แดนสนธยา
ที่ไม่เคยมีการบันทึกมาก่อนในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ”

คือว่า

“ผมคิดว่าเคยมีบันทึกไว้บ้างเหมือนกันครับ โดยจาก
ปากคำบอกเล่าซึ่งฟังเป็นเรื่องนิทาน หรือมีฉะนั้นกับบันทึกไว้ใน
คัมภีร์โบราณอันไม่เป็นที่เปิดเผย และยังไม่มีการพิสูจน์
ภัยธรรมชาติจากสัตว์ร้ายธรรมชาติหรือสภาพของป่าดงดิบไม่

เป็นสิ่งที่น่ากลัวใดๆเลย แต่ภัยมืดที่เกิดจากอำนาจเร้นลับ หรือเราจะเรียกว่าเป็นคำสาปของพระผู้เป็นเจ้า นี่สิครับ มันจะเล่นงานเราอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว บางขณะกาลเวลามันก็หมุนกลับ นำเอาเราเข้าไปสู่โลกในยุคอดีตที่ผ่านมาแล้วนับเป็นล้านๆปี...”

เสียงของจอมพรานแหบเหือดไป ห่อไหล่ลงอย่างสยองจน

“ผมเข็ดแล้ว เข็ดจริง ๆ ถ้าไม่ใช่ความจำเป็นสุดยอดชนิด เลี้ยงไม่ได้ ผมจะไม่มีวันเสี่ยงเดินเข้าไปในดงดำแถบนี้อีกเลย มองดูตามแผนที่ภูมิศาสตร์ หรือนั่งเครื่องบินตรวจดู มันก็ไม่เห็น มีอะไร แต่ถ้ามาเดินกันเข้าจริง ๆ แล้วมันไปกันคนละเรื่องเลย”

“แต่คุณก็เคยบุกผ่านพันมันมาได้แล้วนะรพินทร์”

เชิดวุธเพิ่งพูดขึ้นเป็นครั้งแรกเหมือนจะช่วยเป็นกำลังใจให้เขา

“ครับ ผมเคยผ่านพันมันมาได้แล้ว ด้วยอำนาจของสัจจะ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วย แต่ผมคิดว่าไม่มีใครโชคดียึดติด ๆ กันถึงสอง ครั้งหรอก สมมุติว่าคุณเป็นนักขับเครื่องบิน ครั้งแรกเครื่องบินตก คุณรอดชีวิตมาได้ ครั้งที่สอง ถ้ามันตกอีก คุณเชื่อหรือว่าคุณจะรอดเหมือนครั้งแรก...เห็นไหมผมบอกแล้วว่า ผมไม่

อยากจะพูดอะไรมาก เพราะยิ่งพูดไปก็เหมือนกับเป็นการ
ทำลายขวัญกันเปล่าๆ ผมยิ่งพูดความจริงเท่าไร พวกคุณก็จะ
ยิ่งเห็นว่าหายนะวิบัติของพวกเรามองเห็นเด่นชัดอยู่เบื้องหน้า
มากขึ้นเพียงนั้น”

“เอางี้ดีกว่า ยังไงแมน...”

สแตนลีย์พูดนี้มนวลแต่มีกังวานแห่งความมั่นคงเด็ดเดี่ยว
ริมฝีปากก็ยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

“พวกเรานะ พร้อมแล้วที่จะตายที่ไหน เมื่อไหร่อย่างใด
ก็ได้ คุณเองล่ะ พร้อมหรือยัง?”

พรานใหญ่หัวเราะอย่างขันๆ

“ชีวิตพวกคุณมีค่ากว่าผมมากนัก ผมเองก่อนออกเดินทาง
มา คำนวณแล้วว่า ถ้าพวกคุณยินดีมาตายได้ ผมเองก็ตายได้
เหมือนกัน ภายหลังจากมีทรัพย์สินมรดกไว้ให้แก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง
กับผมเรียบร้อยแล้ว โดยไม่ต้องห่วงกังวลอยู่อีก”

“ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหา เรามาเล่นเกมกับมฤตยู ทำมัจจุราช
กันดีกว่า เพราะถึงอย่างไรทางด้านผมก็ไม่มีคำว่าถอยหลังกลับ

จนกว่าจะบรรลุเป้าหมายอย่างที่บอกไว้แล้ว ไม่ว่าจะเป็ฉฉฉ ฉัฉฉ
หรือสุภาพสตรีทั้งสองคนนี้ รวมทั้งเชิดวุธด้วยใช่ไหม?”

ประโยคหลังหัวหน้าคณะหันไปทางนายทหารหนุ่ม
บุตรชายท่านนายพลเบะปากยิ้มกร่อยๆ

“ให้ตายห้าเถอะ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ถ้าผมรู้ล่วงหน้า
เสียก่อนว่า เราจะมาเจออะไรที่มันผิดธรรมชาติสามัญแบบนี้
จ้างสักก็ร้อยล้านผมก็ไม่มาด้วยหรอก เพราะไม่มีโอกาสกลับไป
ใช้เงิน ผมไม่ใช่นักผจญภัยกระดูกเหล็กมาจากไหน แล้วก็
ไม่เคยคิดที่จะเป็นวีรบุรุษที่ไร้เหตุผล”

คริสตินาโอบไหล่เชิดวุธไว้ เหมือนประคองเด็กเล็กๆ พูด
เสียงหวานว่า

“แต่คุณก็หมดโอกาสเสียแล้วเชิดวุธ ยกเว้นแต่ว่าจะ
ตัดสินใจเดินทางกลับไปคนเดียว ซึ่งเราทั้งหมดก็ไม่ขัดถ้าคุณ
จะเปลี่ยนใจไม่ไปด้วย”

เชิดวุธชำเลื่องมองใบหน้าสวยและรูปร่างงามจนสยิวใจ
นั้นอย่างมีความหมาย กระซิบว่า

“ก็ไม่ให้กำลังใจอะไรกันมั้งเลยนี่นา คริส”

“กำลังใจ คุณต้องการกำลังใจอะไร?”

หล่อนขมวดคิ้วถาม

บุตรชายท่านนายพล ซึ่งยังอยู่ในวัยคะนองและมีอารมณ์
คึกกราวกับม้าป่า จ่อมริมฝีปากกระซิบริมหูคริสโดยไม่ให้ใคร
ได้ยินประโยคหนึ่ง หล่อนฟังอย่างดีแล้วเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง
มีอาการเหมือนจะยิ้มๆอย่างเวทนา

“อาจมีหวังนะ ระยะทางข้างหน้ายังมีอีกไกล อบอุ่นเมื่อ
สุขหอมเต็มที่แล้ว ก็ย่อมจะร่วงลงแน่ๆ สำคัญหมาป่าคอยอำปาก
จับไว้ให้ดีก็แล้วกัน”

กล่าวจบ หล่อนก็ผลัดต้นคอเขาในลักษณะเข้า หัวคะมำ
เซหลุดๆไปเบื้องหน้า เซิดูรทำเป็นอุทานอย่างตกใจ แต่ก็มือไว
ชะมัดและเร็วที่สุดด้วย ก่อนที่หัวจะทิ่มคะมำไป มือข้างหนึ่ง
เขาก็เหวี่ยงมากระทบเป้ากางเกงด้านหน้าของคริสตินาเต็มรัก
เต็มฝ่ามือกางๆเลย อาการนั้นไม่มีใครทันสังเกตเห็น นอกจาก
รพิณทร์ผู้เดินเยื้องไปทางด้านหน้าเล็กน้อย

คริสหน้าแดง เดาไม่ถูกว่าโกรธหรืออาย แต่หล่อนก็ไม่พูดอะไร นอกจากค่อยๆ ขยตาชำเลื่องมองดูพรานใหญ่ ทว่า รพินทร์ทำเป็นไม่เห็นเสีย นึกชอบใจลวดลายของสหายรุ่นน้อง ว่า ไม่เสียแรงเกิดมาเป็นชายไทยชาติเจ้าชู้

หมาหยอกไก่มันเรื่อยไปเท่าที่จะมีโอกาส

อิสซาเบล ตามปกติแล้วเป็นคนไม่อินซังขบหรือคิดอะไรมากนัก มาเข้าแห่งการออกเดินทางวันนี้ หล่อนค่อนข้างขริ้มและมีอาการคิดมากทีเดียว ไม่พูด ถ้าไม่จำเป็น และระหว่างที่ใครต่อใครพูดคุยสนทนากับจอมมัคคุเทศก์นั้น หล่อนเป็นฝ่ายฟังเสียมากกว่า คำหน้าส่อให้เห็นชัดถึงความวิตกหวาดกลัว หล่อนอาจเด็กเกินไปหน่อยก็ได้ สำหรับคณะทั้งหมด

“นี่เราสรุปแล้วว่ากำลังจะเดินทางไปสู่ความตายกันนั้นหรือ มันเรื่องอะไรกัน...”

แม่ผมแดงพึมพำเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

หัวหน้าคณะของหล่อนไม่ได้ยิน แต่รพินทร์ที่คอยสังเกต
จับกริยานายจ้างของเขาทุกคนอยู่ สัมผัสได้ก็บังเกิดความ
สมเพชขึ้น มีอะไรหลายๆอย่างในตัวเบลที่เขาไม่ชอบ แต่ก็มีอยู่
หลายๆอย่างเหมือนกัน ที่ทำให้รู้สึกว่ามันน่าสนใจและสงสาร อาจ
เป็นไปได้ในกรณีที่เบลเป็นคนเปิดเผยกว่าคริส ซึ่งเล่ห์เหลี่ยม
ชั้นเชิงเหนือกว่ามาก

เขาเลี้ยวเดินมาชิดหล่อน ก็บังเอิญพอดีที่แม่ผมแดง
สะดุดรากไม้เสียหลัก รพินทร์จึงคว้าเอวรับไว้ ก่อนที่จะวิ่งหวั่นๆ
หล่นๆลงไปตามหนทางอันโหดร้ายไปสู่มุมบึง

“เคยได้ยินคำพูดประโยคนี้ไหม เบล ‘คนกล้าตายหนึ่งเดียว
คนฉลาดตายได้หลายหน’”

“แล้วมันจะแตกต่างกันในเมื่อมันก็ ‘ตาย’ เหมือนกัน
ฉันยังไม่อยากตายหรอก”

“ถ้าจะมีอะไรที่น่ารักอยู่บ้างก็คือสิ่งนี้แหละ คุณเป็นคน
พูดตรงดี”

“นอกจากวิชาที่เรียนแล้ว ฉันไม่ใช่คนฉลาดอะไรนักหรอก ไหนลองอธิบายซิ ที่ว่าคนกล้าตายคนเดียว แต่คนฉลาดตายได้หลายหนนะ มันหมายถึงยังไง?”

“คนกล้านั้น เมื่อถึงวาระที่เขาจะต้องตาย เขาก็ตาย นั่นคือการตายเพียงคนเดียว แต่คนขี้ฉลาดขี้กลัว บางที่ยังไม่ถึงวาระที่จะตายจริงๆเลย ทว่าความฉลาดหวาดกลัวจนถึงขีดสุด ในเหตุการณ์ที่เผชิญหน้า ทำให้หมดสิ้นสติหมดความควบคุม เป็นตัวของตัวเองนั้นก็เรียกว่าตายเหมือนกัน ตายทั้งเป็นยังไงล่ะ และถ้ายังกลัวอยู่เช่นนั้น ก็มีความรู้สึกเหมือนตัวเองตายไปทุกทีแหละ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น เขาจึงพูดไว้ว่าคนกล้า นั้นตายคนเดียว คือตายจริงๆ แบบไม่หายใจอีกต่อไป แต่คนฉลาดตายได้หลายหน เป็นการตายแบบตัวรู้สึกไปเอง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ทาร์นต่อจิตใจของตนเองมาก เพราะฉะนั้น เรามาตายกันคนเดียว โดยปรับจิตใจของเราให้เป็นคนกล้าดีกว่า กล้าที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง”

อิสซาเบลยิ้มผินๆ พูดเบาที่สุดว่า

“ฉันพยายามจะทำตามที่คุณบอก แต่เกิดอะไรขึ้น คุณอย่าทิ้งฉันนะ”

“รับรอง ถ้าเกิดอะไรขึ้น ผมตายก่อนคุณ และจะตายก่อนพวกคุณทุกคนด้วย”

“อย่าถือโกรธฉัน ถ้าฉันเคยทำอะไรให้คุณไม่สบายอารมณ์”

รพินทร์พาชื่อ

“คุณทำอะไร ผมยังไม่เห็นคุณทำอะไรที่ไม่สบายอารมณ์ผมเลย ผมเจ็บไข้อยู่คุณก็ช่วยรักษาให้”

“ก็...ก็ฉันทำให้คุณต้อง...”

หล่อนอ้อมแอ้มในลำคอ แล้วชะงักค้างไปแค่นั้น พรานใหญ่ก็ขึ้นมาได้ กระตือกรุ่นน้ำลายลงคอผิดๆ

“ไม่เป็นไร คราวหลังอย่าทำอย่างนั้นอีกก็แล้วกัน คุณเป็นคนมีเสน่ห์ในทางเพศมากเบล แต่ผมไม่ต้องการให้เกิดบาปขึ้นแก่ใจตัวเอง โดยสรีรวิทยาแล้ว ผมยอมรับว่าผมต้องการแต่โดยทางจิตวิทยาแล้ว ผมปวดร้าวทรมานใจตัวเองมาก”

“เพราะคุณเอาหัวใจของผู้หญิงคนที่คุณรักเกิดทุนใส่ไว้ในหัวใจคุณตลอดเวลานี้นะ”

“ถูกต้อง ผมยอมรับในข้อนั้น”

“แต่ฉันไม่ได้ ‘แย่ง’ คุณมาจากเธอนะ”

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ แต่คุณก็ต้องเข้าใจความรู้สึกของผมด้วย คุณอาจเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ น่าขบขัน น่าเย้ยหยัน ถากถางและน่าจะลองดี อาจดูผมว่าเป็นไอ้จ๋มอะไรสักตัวหนึ่งที่ผูกพันผูกแน่นอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งที่น่าเกลียดและไม่มีโอกาสพบกันอีกแล้ว แต่สิ่งที่ผมตั้งไว้ก็คือ ถ้าปราศจากเธอผู้นั้นเสียแล้ว ขอให้ผมตายไปอย่างชนิดที่ไม่ทำอะไรให้ผิดสัญญาต่อเธอเลย ซึ่งผมจะตายอย่างมีความสุขที่สุด”

“แม้ว่าเธอผู้นั้นจะไม่ได้มารู้มาเห็นด้วยเลย?”

“ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นก็ต้องรู้เห็นและสั่งสัญญาให้เธอทราบได้ ในความมั่นคงของหัวใจผม ผมถือเป็นเกียรติของตัวเอง”

“คุณเป็นผู้ชายที่น่ารัก แต่ล้าสมัยเหลือเกิน ฉันชอบคุณในหลายๆอย่าง แต่ฉันเสนาหาคุณไม่ลงหรอก...คุณเป็นคน ‘คู่ย’ ที่สุดคนหนึ่งที่คุณไม่คิดว่าจะมีอยู่ในโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ของคนที่มีการศึกษาแล้ว ถ้าจะให้ฉันแต่งงานกับคุณ แอม

ให้สักหนึ่งล้านดอลลาร์ ฉันก็ไม่รับประทาน คนอะไรไม่ยอมเปิด
เสรีภาพให้แก่ตัวเองบ้างเลย ทั้งๆที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่อำนวย
ให้แล้ว ความคิดอ่านในเรื่องนี้แคบมาก”

“ครับเบล สำหรับผม ถ้าจะให้แต่งงานอยู่กินกับคุณ
อย่างว่าแต่หนึ่งล้านดอลลาร์เลย ต่อให้ร้อยล้าน ผมก็ไม่รับประทาน
เหมือนกัน”

“ทำไม?”

“ผมไม่ชอบให้ภรรยาผม หรือคนที่ผมคิดว่าจะเอามาเป็น
ภรรยา มีอิสระเสรีภาพให้ด้านเช็ทซ์ กับใครก็ได้สุดแต่เธอจะ
พอใจเพียงแค่อคลี่คลายอารมณ์เพียงชั่วขณะ ผมบอกแล้วว่า
ผมหัวโบราณ”

คราวนี้อิสซาเบลหัวเราะชอบใจออกมาได้ ทั้งสองเดิน
รั้งท้ายขบวน ทำให้คนอื่นไม่ได้ยินคำตอบที่ค่อนข้างเบา

“คุยกับคุณวันนี้ ‘มันส์’ ดีพิลึก ทำให้ลืมคิดถึงความกลัว
อะไรต่ออะไรไปได้ สัมภาษณ์ต่ออีกนิดเถอะ ถ้าไม่รังเกียจ”

“ก็ลองดู ผมยินดีที่จะทำให้คุณมีความร่ำรวยในการพูดคุย และหาชีวิตกลงได้”

“คุณเป็นอย่างนี้มานานแล้วหรือ?”

“ไม่หรอก ก่อนนี้ผมก็สับสนไม่เลือกอยู่เหมือนกัน
สุดแต่โอกาส เพิ่งจะมาเริ่มต้นตั้งสัตย์สัญญา ก็ต่อเมื่อพบเธอ
ผู้นั้นแล้วเท่านั้น”

“เธอเป็นคนเห็นแก่ตัวมาก ถ้าขอร้อง หรือบังคับคุณไว้
เช่นนั้น”

“คุณเข้าใจผิด เบล เธอไม่เคยขอร้องผมในเรื่องนี้เลย
เป็นสัจจะที่ผมให้แกใจตัวเองต่างหาก และก็ไม่ได้บอกกับเธอ
ด้วย คุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ผลร้ายมันก็เกิดขึ้นแล้ว พอผม
หลวมตัวมีเพศสัมพันธ์กับคุณเท่านั้น คินเดียวก็นั่นแหละ
ผมเกือบตายเพราะภัยจากศัตรูลึกลับของเรา บาบเห็นทันตาเลย
มีความสุขเปลितเปลินกับคุณเพียงแค่ 20-30 นาทีเท่านั้น ต้อง
นอนสลบเสียทั้งคืนถึงขั้นกระอักออกมาเป็นเลือด”

“ไม่มีอะไรน่าจะเกี่ยวกันสักนิด มันเป็นเหตุการณ์
ประจวบเหมาะต่างหาก”

“เกี้ยว!”

“คิดมากไปเอง ถือโชคถือกลางไม่เข้าเรื่อง”

“ถ้าผมไม่ใช่คนถือโชคถือกลาง ป่านนี้ผมพาพวกคุณ
ไปตายหมดแล้ว รวมทั้งตัวผมด้วย”

“ก็ประหลาดดี อยู่ไม่อยู่ก็สร้างเงื่อนไขหรือกำแพงขวางกั้น
ร่างกายจิตใจของตัวเองไว้ในเรื่องแบบนี้ ฉันไม่เข้าใจคุณเลย”

“อธิบายยังงัย คนที่มีทัศนคติอย่างคุณก็ไม่มีวันเข้าใจ
หรอก เพราะฉะนั้น เราหยุดพูดเรื่องนี้ได้”

“เมื่อคืนนี้ คุณไม่มีอะไรกับคริสเลย”

หล่อนชายตา

“ไม่มี!”

“จะให้เชื่อหรือ?”

“ก็แล้วแต่ มีอยู่สองคนเท่านั้นที่รู้ดี นอกจากสวรรค์หรื
นรกแล้ว ก็คือตัวของเราเองทั้งคู่ คือคริสกับผม คุณสองคน

เป็นเพื่อนสนิทกัน คุณก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าคริสไม่ ‘ชน’ เหมือน
อย่างคุณ”

“ก็เพราะเป็นเพื่อนสนิทกันดิ้นะสิ ฉันถึงไม่ค่อยเชื่อนัก”

หล่อนยิ้มเยาะ

“หมายความว่ายังไง?”

“คุณยอมรับไหมว่า คริสเป็นเพื่อนฉันมาก่อน รู้นิสัยใจคอ
แก่นแท้ที่สุด คุณเพิ่งจะมารู้จักเขาภายหลัง ซึ่งก็เป็นการรู้จัก
กันแค่เปลือกนอกเท่านั้น”

“ก็ใช่ ขอนี้ยอมรับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้รู้ตัวไว้ด้วย ระวังไว้ให้ดีเถอะ นั่นแหละ
แม่เสียร้ายที่เดียวในเรื่องนี้ ถ้าคุณรอดตัวไปได้เมื่อคืน ก็แปลว่า
เขาอวยเหยื่อให้คุณชะล่าใจก่อน ถ้าเพลอเมื่อไหร่ก็เสร็จ และ
เสร็จจริง ๆ อย่างชนิดถอนไม่หลุดด้วย ยกเว้นแต่เขาจะปล่อย
คุณเอง สำหรับฉันนะมันเรื่องเล็ก ไม่มีความหมายหรือ
มหาเศรษฐีทั้งยุโรป สหรัฐฯ และอาหรับ หัวปักหัวปำกับแม่ที่
นับรายไม่ถ้วนแล้ว ขนาดบังคับให้หลานสี่ตีนเข้ามาเลียให้

เหมือนสุนัขเลย แต่แม่ไม่เอาใครจริงสักคน เขาเป็นโรคชอบล่า
ผู้ชายประเภททำเป็นหยิ่งไว้ตัว ผู้ชายที่มีชื่อเสียง พอได้แล้วก็
สลัดทิ้ง ใครติดใจทำตื้ออยู่ แม่ก็ฆ่าเสีย หรือมิฉะนั้นก็หาทาง
ทำให้หนีหายวายวอดไปเลย คริสนะ เป็นอาชญากรทางกาม
วิปริตนะ ก่อนจะมาทำงานครั้งนี้ ถูกศาลสูงตัดสินจำคุก 20 ปี
ฐานฆ่าผู้ชายไม่ต่ำกว่า 3-4 คนมาแล้ว ด้วยพฤติกรรมแปลกๆ
โดยพยานหลักฐานไม่ปรากฏชัด เพียงแต่ลูกขุนเชื่อว่าน่าจะ
เป็นไปได้เท่านั้น พอเกิดเรื่องสำคัญงานใหญ่ คอมพิวเตอร์ก็ติด
ชื่อเขาออกมาเพื่อให้มาทำงานครั้งนี้ เหมือนๆกับชื่อคุณที่
คอมพิวเตอร์บอกเหมือนกัน นโยบายลับทางการเมือง ย่อม
เหนือกฎหมาย ชื่อเดิมของเขา ‘โลล่า อาร์มิเตจ’ ลูกครึ่งตุรกี
ผสมอเมริกัน ไม่ใช่คนอเมริกันแท้หรอก ชื่อยังอยู่ในคุก แต่ตัว
ถูกส่งมาทำงานที่นี้ในชื่อใหม่ที่คุ้นรู้จัก จะบอกให้เอาบุญ!”

รพินทร์ ไพรวลัย แทบผงะ ตะลึงพริ้งเพริด

“เบล! คุณล้อผมเล่นรึ?”

“ไหนคุณว่าชอบคนพูดตรงๆยังไงล่ะ ฉันก็บอกกับคุณ
ตรงๆอย่างนี้แหละ เกินความคาดฝันของคุณมากใช่ไหม?”

“นี่คริสไม่ใช่ นักเคมีฟิสิกส์หรือหรือ?”

“ใช่! เขาเป็นนักเคมีฟิสิกส์มืออันดับหนึ่งที่เดียว แต่มันไม่เกี่ยวกับนี้ กับเรื่องส่วนตัวของเขาที่ฉันบอกคุณ สมองเขานะ มาอันดับหนึ่งเลยที่เดียว และเนื่องมาจากไอคิวสูงมากเกินไปนี่เอง ชีวิตเขามันถึงพิสดารน่ากลัวมาก อะไรก็ตามที่เขาอาจจะเคยเล่าให้คุณฟังมาแล้วนะ มันเป็นเรื่องโกหกทั้งนั้นแหละ ขอให้รู้ไว้ด้วย รู้แล้วก็เก็บเงียบเฉยๆไว้ อย่าไปบอกล่ะว่าฉันบอกแบ็คกราวด์ของเขาให้คุณฟัง ประเดี๋ยวเขาฆ่าฉัน ขนาดอาจารย์ต็อกเตอร์สแตนลีย์ยังกลัวเขาเลย คุณอย่านึกว่าคุณจะหนีเงื้อมมือเขาพ้น นั้นแหละเคนท์เทสส์แวมไพร์เลยที่เดียวแหละ ดูดทั้งเลือด ดูดทั้งสเปิร์ม แล้วก็ชอบฆ่า ซาติสม์ตัวร้าย เพียงแต่ไม่มีใครรู้เท่านั้น”

จอมพรานยีนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่รู้ตัว ขาก้าวไม่ออก ในขณะที่ที่พรรคพวกทุกคนยังเดินกันไปเบื้องหน้า เขาตกใจจริงๆ! ตกใจเสียยิ่งกว่าเห็น ‘มันตรัย’ หรือ ‘ไอ้งาดำ’ โผล่พรวดพราดออกมาให้เห็นในยามนี้เสียอีก (ถ้ามันเกิดโผล่ออกมา)

ก็มีอยู่สองนัยเท่านั้น

อิสซาเบล มัวร์ โกหกทั้งเรื่อง เพื่อหวังผลอะไรสักอย่าง
หนึ่ง

หรือมิฉะนั้น มันก็เป็นความจริงอันชวนรื่น ที่เขาไม่เคย
เฉลียวคิดมาก่อนเลย เกี่ยวกับประวัติแม่ผมทองผู้นี้

เขาสังเกตมานานแล้ว ด้วยความฉงนเร้นลึก คริสติน่า
ไม่น่าจะเป็นอเมริกันแท้ แม้จะผมทองตาสีฟ้า ผิวของหล่อน
ค่อนข้างละเอียด และเค้าหน้าออกปกริยาออกไปในทาง
ตะวันออกครั้งต่อครั้ง จะดูให้เป็นฝรั่งก็ได้ จะดูเป็นแขกเปอร์เซีย
หรือตุรกก็น่าดูได้เหมือนกันในสายตาพินิจกันอย่างลึกซึ้ง และ
โดยเฉพาะแววตาคมลึกคู่นั้น มันแฝงแววประหลาดที่เขา
อ่านไม่ออก

บัดนั้นเอง เจ้าตัวที่ถูกกระซิบเอ่ยถึง ก็ทำท่าเหมือนจะมี
อาการคลางแคลงบางอย่าง หยุดเหลียวกลับมามองเขม็ง
อึดคั่นบุหรืที่คิบบ่อยในมือลึก แล้วก้าวเนิบ ๆ เดินสวนมายัง
ตำแหน่งที่เขาและอิสซาเบลยืนอยู่ทันที แม่ผมแดงละล้าละลัก
บอกเขาว่า

“ตายละ มาแล้ว ฉันไปก่อนดีกว่า หุบปากนะ อย่าพูดอะไร อย่าลืมที่ฉันสั่ง”

แล้วอิสซาเบลก็ผละจากเขา รีบเดินไปในทันที สวนทางกับคริสผู้กำลังย้อนกลับมา หล่อนคว้าแขนอิสซาเบลหมั่นกระซางจนเซเข้ามาหา ด้วยพลังที่แรงผิดหญิงสามัญ สีหน้าแววดาตุจะผิดไปจากคริสติน่าที่เขาเคยรู้จัก ดุดันเหี้ยมเกรียมอย่างไรบอกไม่ถูก แม่ผมแดงส่ายหน้าปฏิเสธ มีการพูดอะไรกันคำสองคำที่รพิณทร์ไม่ได้ยิน เพราะระยะห่างออกไป และเป็น การพูดกันอย่างแผ่วเบา

แล้วทันทีนั่นเอง เขาก็เห็นกับตา คริสสะบัดหลังมือตบเบลจนาดกระเด็นถลาร่อนไปในทันที เบลไม่มีการโต้ตอบอะไรทั้งสิ้น ไม่มีเสียงร้อง แต่แผ่นเข้าไปรวมกับพรรคพวกอย่างลนลาน ซึ่งก็บังเอิญเหลือเกิน เชิดวูธ สแตนลีย์ และคิธ ที่เดินคุยกันเป็นหมู่ไป ไม่ทันได้หันมาเห็นเลย

บัดนี้หล่อนเดินใกล้เขาเข้ามา ด้วยสีหน้าที่ขริมเยือกแลผิดแผกไปจากทุกครั้ง เป็นลักษณะของสตรีที่น่าจะชื่อว่า ‘โลล่าอาร์มีเตจ’ (ตามที่เบลกระซิบบอก) มากกว่า คริสติน่า กรูบิล

ประสาทมัมผัสบอกเช่นนั้น!

รพินทร์ยังยืนนิ่งเหมือนถูกสะกดด้วยดวงตาสีฟ้าวาววาม
คู่นั้น หล่อนตรงเข้ามาหาเขาใกล้เข้ามาเป็นลำดับ...

ที่สุด คริสติน่า (ถ้าสิ่งที่เบลพูดเป็นเท็จ) หรือไลล่า
อาร์มิเตจ (ถ้าเบลพูดความจริง) ก็มายืนอยู่เบื้องหน้าเขาห่างกัน
แค่เอื้อม ในระหว่างสองปากฝั่งทางอันเต็มไปด้วยชัมไม้และ
โชดหินของภูมิประเทศที่เดินผ่าน

ขบวนเบื้องหน้าก็เดินกันไปตามปกติ ไม่มีใครเฉลียวคิด
ที่จะหันมาดูเลย...

คริสติน่าปรับความรู้สึก หรือมิฉะนั้นก็ซ่อนอารมณ์ได้ดี
เยี่ยมที่สุด ไม่ผิดอะไรกับนักแสดง เพราะชั่วไม่เกินเสี้ยววินาที
เท่านั้น ที่จอมพรานมองเห็นเค้าของสีหน้าและแววตาอันแผก
ไปจากเคย แต่บัดนี้ กลับมาเป็นปกติเช่นเดิมของแม่สาวงาม
เจ้าของนามคริสติน่า แล้วยิ้มให้เขาน้อยๆ ส่วนเขา...

แน่ละ สำหรับสีหน้าคน ‘หน้าหิน’ อย่างเขามัน ‘ตายด้าน’ มาแต่กำเนิด ต่อให้นักจิตศาสตร์คนไหนในโลกก็ค้นหาอะไรไม่ได้ ดังนั้น ถ้าหล่อนจะค้นหาวีแววพิรุณก็อย่ามาค้นเสียให้ยาก ไม่ได้แถมแน่นอน!

“เบลบอกอะไรกับคุณ?”

แม่ผมทองถามเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

“ก็คุยกันในเรื่องที่เรากำลังเผชิญหน้ากันอยู่ เบลขวัญไม่ค่อยดีนัก”

หล่อนยิ้มอีกครั้ง คราวนี้เห็นฟันเป็นระเบียบ เวลาอยู่ในสภาพปกติ ริมฝีปากของคริสบางเฉียบ จุ่มจึมน่ารักมาก แต่ยามที่หล่อนยิ้มเต็มที่ มันขยายกว้างออกไปได้อย่างอัศจรรย์

“ถ้าเบลบอกอะไรกับคุณ เกี่ยวกับตัวฉัน ที่มันพังแล้ว พลิ๊กออกไป จงรู้ไว้ด้วยนะ ว่าน้องเด็กคนนั้นโกหกหมดเท็จทั้งเรื่อง”

รพินทร์ทำเป็นกระตุกหัวคิ้วนิดหนึ่ง

“เอ๊ะ! อะไร ผมไม่เข้าใจคำพูดของคุณ หมายความว่า ยังไง เบลไม่ได้พูดอะไรกับผมเกี่ยวพันไปถึงตัวคุณเลยนี่ และ คุณคิดว่าเบลพูดอะไรล่ะ”

“ช่างเถอะ เอาว่ามันได้บอกกับคุณไว้แค่นี้แหละ คุณเอง ก็เห็นอยู่แล้ว เด็กคนนั้นหลุกหลิก สำส่อน และอาการทางประสาท ไม่สู้จะดีนัก ทั้งๆที่ตัวเองก็เป็นแพทย์ บางทีนี่จะพูดอะไรก็พูด เรื่อยเปื่อยส่งเดช หาสาระไม่ได้หรอก”

“ครับ ผมรู้จักเบลในชั้นนั้น ดูนายจะตายไป เห็นครั้งแรก ก็ทายนิสัยใจคอกันออกแล้ว...”

“ฉันคิดว่าคุณยังพูดไม่จบประโยคนะ อย่าค้างอยู่ พูดไป ให้จบข้อความที่คุณเว้นไว้ซิ”

“ผมไม่ได้เว้นไว้ เจตนาจะพูดเพียงแค่นี้เอง”

“หรือ?”

หล่อนลากเสียง เลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น ตาประสานตาเขานิ่ง คงยิ้มอยู่เช่นนั้น

“แต่ฉันคิดว่าประโยคที่คุณเว้นไว้คือ ‘แต่คุณสิ ผมดูไม่ออกเลย’ นั่นใช่ไหม”

“ก็คุณได้ ‘มีอะไร’ อันเป็นต้นเหตุให้ผมต้องคิดว่าจะพูดเช่นนั้นด้วยล่ะ?”

“คุณอาจเห็นว่าฉันตอบเบลอเมื่อสักครู่นี้ และอยากจะถามว่าทำไม”

“คุณไม่ควรจะทำอะไรที่ดูน่ากลัวอย่างนั้นเลย เบลเด็กกว่าคุณ อ่อนแอกว่าคุณในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นวุฒิ คุณวุฒิ ความซำซอง ประสบการณ์ในชีวิตว่าจะไม่ถามแล้วเหมือนกัน แต่เมื่อคุณพูดเป็นเชิงออกตัวแบบนี้แล้ว ผมก็จะถามล่ะว่าเมื่อไหร่ที่คุณตอบเบลอทำไม?”

คริสหัวเราะหึในลำคอ ปล่อยก้นบุหรืในมือลงกับพื้น เกือบไถไปไม้ แล้วเหยียบดับเสีย

“ฉันรู้ว่าคุณเห็น เพราะจับตามองอยู่ เอละ จะบอกให้ฉันเห็นคุณสองคนเดินอยู่รังท้ายขบวน ก็หันกลับมาดู ความจริงก็เป็นห่วงเบลนั่นแหละ เขาก็รีบเดินผละจากคุณมา พอสวนกับฉัน ฉันจับแขนเขาแล้วถามธรรมดาว่าปรึกษาหารือหรือคุยอะไร

กัน เขากลับพูดใส่หน้าฉันว่า เมื่อคืนที่ผ่านมา ฉันมีสัมพันธ์อะไรกับคุณ ใช้คำพูดหยาบคายกับฉันมาก ทั้ง ๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว เราไม่มีอะไรกันเลยใช่ไหม และคุณก็ไม่ได้คิดที่จะมาเกี่ยวพันกับฉันสักนิด แล้วนั่นไม่ใช่สิ่งที่คุณจะต้องสั่งสอนกันบ้างหรือหรือ สำหรับเด็กปากเปราะ ปากพล่อยไม่เข้าเรื่อง”

“คุณโกหก!”

จอมพรวนพูดสั้น และเน้นซ้ำๆ

“เมื่อไม่เชื่อ ก็สุดแล้วแต่คุณเถอะ”

“คริสติน่า ภาพที่ผมเห็นเมื่อหยกๆนี้ ทำให้ผมรู้อะไรขึ้นเองบางอย่างโดยไม่รู้มาก่อน”

“อะไร?”

“โดยธาตุแท้ คุณเป็นคนดุดันเหี้ยมเกรียมน่ากลัวมาก และทุกคนในฝ่ายคุณ ยกเว้นเซดรุชผู้ไม่เคยรู้อะไรมาก่อน กลัวคุณมาก สำหรับเบลไม่ต้องพูดถึง กลัวจนลานเลย เมื่อคุณเปลี่ยนบุคลิกไปอีกรูปอย่างหนึ่ง ผมหมายถึงบุคลิกอันแท้จริงที่

ซ่อนเร้นไว้ภายใต้เปลือกผิวนอก อันเยือกเย็น นุ่มนวล และ
กอบปรีย์ด้วยความกรุณา”

“นี่คุณเกลียดและกลัวฉันขึ้นมาแล้วซิ ภายหลังจากคุณ
อะไรกับเบลเมื่อคืนนี้”

จอมพรานยิ้มกร้านๆ

“มีอะไรที่ผมจะต้องเกลียดหรือกลัวคุณ ลองบอกมาซิ”

แม้จะฉลาดสักปานไหน คริสติน่าหรือโลล่า ชักจะจำนน
และรู้สึกตนเองว่าได้พลาดต่อถ้อยคำไปแล้ว หล่อนอิงไป বিভা

“คุณเป็นคนเก็บความรู้สึกได้เยี่ยมยอดที่สุดเลยนะ”

“ภาษาไทยในทางศาสนา เขาเรียก ‘ขันติ’ และ ‘อุเบกขา’
คือความอดทนและวางเฉย ผมเป็นคนประเภทนี้ ผิดไว้จนเคย
ชินแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่แคร์กับอะไรทั้งสิ้น ต่อให้สิ่งที่
เผชิญหน้าอยู่มันจะร้ายกาจ ลึกกลับ น่าสะพรึงกลัวสักเพียงไหน”

“ถ้าฉันได้เคยพูดไว้ก่อนแล้ว ก็จะขอย้ำอีกครั้ง รพินทร์
กระสุนไรเฟิลของคุณ ฉันยอมรับว่าคมเฉียบที่สุดแล้วต่อ
เป้าหมายที่คุณจะยิง แต่ว่าจางของคุณคมเฉียบยิ่งกว่าลูกไรเฟิล

เสียอีก เอาละ ถ้าคุณไม่เกลียดไม่กลัว ไม่ระแวงฉันเสียได้ ฉันก็ดีใจ ฉันไม่ใช่คนดิงามอะไรนักหรอก และก็มีเพื่อนไม่มาก แม้จะรู้จักหรือเกี่ยวข้องกับคนมากก็ตาม แทบทุกคนเกลียด กลัว ขยะแขยงต่อฉัน ถ้าหากเขาบังเอิญมารู้ ‘เบื้องหลัง’ ของฉัน ซึ่งบางขณะก็รู้อย่างผิดๆ ถูกๆ ใครจะรู้ที่มาของฉันโดยเป็นของจริง ล้วนๆ ฉันไม่กลัวหรอก แต่กลัวจะรู้ไม่จริงเท่านั้น”

“ตอบผมได้ไหม ว่าทำไมคนถึงจะต้องเกลียด กลัว หรือขยะแขยงต่อคุณ ถ้ารู้ประวัติของคุณ นี่คุณพูดขึ้นเองนะ ผมก็เลยสงสัยขอถามบ้าง”

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน บางทีจะเป็นเพราะคนเหล่านั้นรู้ไม่จริงนะสิ โดยมีบทขยายความ สร้างภาพพจน์ของฉันเลยเกิดออกไป คุณพิจารณาเอาเองต่อไปก็แล้วกัน ระดับความนึกคิดของคุณสูง โลกทรรศน์ของคุณกว้างไกล สติปัญญาเหนือระดับบุคคลทั่วไปในรายเฉลี่ย ฉันบอกแล้ว ว่าฉันไม่สามารถจะเป็นเพื่อนกับคนได้ทุกคนไปหรอก”

“เคยได้ยินภาษิตบทนี้ไหม ‘อะ เฟรนด์ ทู ออล อีส อะเฟรนด์ ทู นัน’ ใครที่สามารถเป็นเพื่อนกับคนทุกคนได้ ก็แปลว่าไม่เคยเป็นเพื่อนแท้กับใครเลย เพราะฉะนั้น ก็ไม่น่าจะ

เป็นจุดอ่อนหรือปมด้อยอะไรของคุณในข้อที่ว่า คุณไม่สามารถ
จะเป็นเพื่อนกับคนได้ทุกคนไป ถึงผมเองก็เหมือนกัน ไม่อาจ
เป็นเพื่อนกับคนทุกคนโดยไม่เลือกหน้าได้ แต่ถ้าลงได้ยอมรับ
นับถือเป็นเพื่อนแล้ว ความหมายมันมีมากนัก”

หล่อนลอบถอนใจ แวตตาที่แลมายังเขาเปลี่ยนไปอีก
มันมีทั้งประกายยำเกรง นิยมชมชื่น และพอใจ ชนิดซ่อนเร้น
พึมพำออกมาโดยไม่ตั้งใจ

“บางทีฉันอาจแพ้ใจคุณนะ”

“ก็แล้วคุณคิดจะชนะอะไรผมล่ะ เราไม่ได้ต่อสู้กันในเรื่อง
อะไรเลยนี่ หรือว่าคุณมองผมเป็นคู่ต่อสู้ของคุณไป”

“คุณคิดว่า ฉันพอจะเป็นเพื่อนคุณได้ไหม?”

“เฉพาะในเส้นทางเดินนี้แหละหรือ?”

“โน ฟอร์เอฟเวอร์ ตลอดไป ถ้าบังเอิญว่าเรารอดชีวิต
กลับไปสู่โลกภายนอกได้”

“ก็คุณล่ะ คิดอย่างนั้นไหม”

“ฉัน...”

หล่อนกุกกักในน้ำเสียง เอานิ้วเขียนเส้นผมสั้นๆที่ปลิวลง
มาเคลียอยู่เหนือคิ้วยาวเรียว

“ฉันอยากจะให้เป็นเช่นนั้น”

“เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ ถ้าเราไม่ชิงตายจากกันไป
เสียก่อน และในฐานะของคนซึ่งอยากจะคิดเป็นเพื่อน ขออะไร
สักอย่างหนึ่งได้ไหม”

“อย่าคิดมามีสัมพันธ์ทางใจหรือทางกายกับคุณ”

หล่อนดักคอดมา

สุภาพบุรุษไพร่สันติริชะช้าๆ

“ข้อนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ผมจะต้องขอร้องคุณหรอก กับบอกกัน
ตรงๆว่า ผมอาจแกล้งสร้างสถานการณ์เชิงรักนวลสงวนตัวไว้
เพื่อให้คุณตายใจ แต่แท้จริงแฝงอุบายที่จะล่อลวงเอาคุณมา
เป็นเครื่องบำบัตอารมณ์เปลี่ยวผมก็ได้ ยามเมื่อใดโอกาสเหมาะ
ไม่มีฝั่งตัวไหนที่มันรังเกียจดอกไม้หรือ ดอกไม้เฉพาะอย่างยิ่ง
ดอกไม้ที่กลีบเกสรงามยั่วตาอย่างคุณ แต่สิ่งที่ผมจะขอร้องคุณ

ก็คือ อย่าทำร้ายอะไรเบลอีก ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังผม เบล
สู้คุณไม่ได้ในทุกทาง ไม่ว่าสภาพทางกาย หรือทางจิต ดูผาดๆ
แล้ว ว่าเขาจะเป็นคนที่ชอบสร้างปัญหา เป็นภาระ และอาจ
ก่อความวุ่นวายให้แก่คณะมากที่สุด แต่ถ้าจะดูให้ลึกแล้ว เขา
เป็นผู้หญิงที่น่าสงสารเสียมากกว่า และไม่น่าจะต้องมาเสี่ยงใน
การเดินทางครั้งนี้เลย ลักษณะของคุณที่กระทำต่อเด็กคนนั้น
เมื่อครู่นี้ ไม่ใช่ลักษณะของคริสติน่า กรูบิล เลย คุณทำให้ผม
ตกใจ”

แม่ผมทองยี่นึ่ง

รพินทร์ก้าวเข้ามาประชิด ยิ้มให้อย่างมิตร พร้อมทั้ง
โอบแขนไปประคองเอวคอดเหนือสะโพกกลมมัน รั้งให้ออกเดิน
ไปด้วยพลางกล่าวว่า

“ไป เราเคลื่อนที่กันเถอะ พรรคพวกล่วงหน้าไปกันไกล
แล้ว เขาอาจสงสัยว่าผมกับคุณมาทำอะไรอยู่ด้านหลังนี่นาน
เกินกว่าเหตุ”

“คุณมีความเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ รพินทร์ สุภาพบุรุษ
เสียจนฉันต้องอายตัวเอง”

หล่อนพูดแผ่วเบา หางเสียงหมายความว่าตามที่พูดอย่าง
แท้จริง ไม่ใช่เสแสร้ง

“คราวนี้ คุณก็คงจะพอเข้าใจความหมายแล้วสิว่า
สุภาพบุรุษหรือเณรเตี้ยแมนนั้นไม่ได้อยู่ที่ชุดแบล็คไทคอยถอด
เสื้อคลุมหรือเลื่อนเก้าอี้ให้สุภาพสตรีนั่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็มี
ความคิดสกปรกเต็มไปด้วยเล่ห์กลของหมาจิ้งจอกพอกไว้ในหัว
พร้อมที่จะโกหกหลอกลวงปลิ้นปล้อน ทฤษฎีหักหลังใครก็ได้
ทั้งสิ้น แม้แต่มิตรของตนเองและผู้เคยมีคุณ”

น้ำเสียงของเขาเบานุ่ม

“ก็สุภาพบุรุษประเภทนั้นยังงี้ละ ที่ทำให้ฉันต้อง...”

คำพูดของหล่อนแหบเหือดไปในลำคอ

“ผมเข้าใจ เอาละ คุณไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรในสิ่งที่
คุณรู้สึกว่าจะอธิบายได้ยากหรอก”

“รพินทร์”

“อ้อหือม”

“คุณคงไม่รำคาญนะ ที่ฉันมักจะเอ่ยเรียกชื่อคุณขึ้น
ลอยๆบ่อยๆ เพื่อจะฟังคุณขานรับ มันมีจุดบันดาลใจอะไรอยู่
บางอย่างเกี่ยวกับสำเนียงในการเอ่ยเรียกชื่อของคุณนี้แหละ
ชาร์ดมันแปลก ทำให้ฉันชอบที่จะขานชื่อคุณอยู่บ่อยๆ”

เขาตอบที่สะพานหล่อนเบาๆ

“ตามสบาย ผมไม่รำคาญหรอก อยากจะเรียกเมื่อไหร่ก็
เชิญเรียกได้ทันที สำคัญอย่าตะโกนแหลมกรีดขึ้นเท่านั้น เพราะ
ถ้าผมได้ยินในลักษณะนั้น จะตกใจและคิดว่าคุณตกอยู่ในห้วง
อันตราย”

“ฉันอยากจะบอกอะไรแก่คุณ ด้วยปากของตัวเอง”

“ผมยินดีรับฟัง”

“คุณอาจรู้มาก่อนก็ได้ จากเบลเมื่อครู่นี้”

“ผมไม่รู้อะไรสักอย่าง เพราะเบลไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับ
ตัวคุณเลยนี่”

เขาอำพรางอย่างหน้าตายสนิทที่สุด หล่อนชำเลื่องจ้อง
แล้วจ้องอีก แต่คันหาร่องรอยอะไรไม่พบ

“ชื่อจริงของฉัน...โลล่า อาร์มิเตจ”

กระแสเสียงนั้นเบาหวิวเท่ากระซิบ

อย่างปกติธรรมดาที่สุด จอมพรานพูดเรียบ ๆ ว่า

“คนที่ตบอิสซาเบลหัวกะมาไปเมื่อครู่นี้ใช่ไหม”

หล่อนไม่ตอบ จอมพรานกล่าวเนิบต่อมาว่า

“คุณจะใช้อะไรก็ได้ คริสติน่า กรูบิล โลล่า อาร์มิเตจ หรือจะมีชื่ออะไรอีกที่สืบชื่อก็ไม่สำคัญ แต่คุณก็คือหญิงสาว โฉมงาม ผสมสีทอง ตาสีฟ้า หน้าสวย รูปร่างสวย เดินทางมา ในคณะคันหาระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันของรัฐบาลสหรัฐฯ ที่ทำตกสูญหายในภูมิภาคแถบนี้ ในฐานะเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ผมรู้จักแก่นี้ก็เห็นจะพอแล้ว”

“คุณไม่สนใจที่มาดั้งเดิมแท้จริงของฉันบ้างหรือ?”

“ผมไม่เคยสนใจอะไร ในสิ่งที่นอกเหนือเกินเลยกว่างาน ในหน้าที่ของผมเท่านั้น ยกเว้นแต่ว่ามันจะเป็นผลประโยชน์ ต่องาน ไม่ชอบเสือกสอดรู้สอดเห็นในเรื่องส่วนตัว อันไม่ยาก เปิดเผยของใคร”

“ก็...ถ้าหากว่าเจ้าตัวเองเขาต้องการจะเปิดเผยล่ะ”

“ผมเคยชินกับการปกปิด อำพราง ต่อแหล มตเท็จมามากแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกสายลับจารชนทั้งหลาย คุณทราบประวัติผมดีนี่ ก่อนนี้ผมเคยเป็นตำรวจตระเวนชายแดน ต้องสืบสวนสอบสวนพวกจารชนอยู่บ่อย ๆ จนเบื่อเต็มที ยิ่งทิ้งไปก็หลายคน”

“จึงเกรงว่าฉันจะสร้างเรื่องเท็จขึ้นอีกใช่ไหม?”

“คนเรา ลงได้โกหกจนเป็นธรรมชาตินิสัยแล้ว มันก็โกหกกันตลอดไปนั่นแหละ แม้จะเอาเรื่องจริงมาพูด ผู้ฟังที่คุ้นเคยดีอยู่แล้วย่อมจะเห็นเป็นเรื่องโกหกเสมอ แบบเดียวกับนิทานอีสปเรื่องเด็กเลี้ยงแกะนั่นแหละ”

คริสติน่า กรูบิล ที่เขารู้จักมาหลายวันแล้ว หรือโลล่าอาร์มิเตจ ที่เขาเพิ่งจะมารู้จักเอาเมื่อไม่กี่นาทีนี คอแข็ง

ชายคนนี้ไม่ชอบพูด หล่อนรำพึง แต่ถ้าเขาพูดขึ้นมาบ้างแล้ว หล่อนตามเขาไม่ทันเลยในทุกแง่ทุกมุม เต็มไปด้วยตรรกศาสตร์และปรัชญาที่เถียงไม่ขึ้น

เพชรพระอุมา ตอน ไอ้เงี้ยว เล่ม 32

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)